

Nem szárnyal a vérködös égre más,
Csak ágyudörej, szitok és zuhanás!
Rázkódik a föld, iszonyodva reng,
Amerre a kartács vad tánca kereng,
Dul a szilaj kéz, csattog a kard,
Sebet osztva süvölti: Ne bántsд a magyart!

Hatalmas szép nyelv,
Magyarnak nyelve!
Maradj örökké
Nagy és virágzó!
Kisérjen áldás,
Amig világ áll!
S legyen megáldott
Az is, aki téged
Ajkára vesz majd,
Elsőt rebegve,
Végsőt sóhajtva!

(Ábrányi Emil).

M E S E D É L U T Á N

Adj, Uram, jobb időt . . .

Busul a magyar most maga állapotján:
Fokosa sincs már meg öreg koldusbotján.

Pusztá koldusbottal bujdokol az erdőn,
Nagy megbusultában így sóhajt kesergőn:

Adj, Uram jobb időt bus Magyarországnak,
Sok fát az erdőnek, fának is sok ágat!

Ágat viszem botnak, botot fokosnyélnek,
Nyelet, rézfokossal, bus magyar legénynek.

Adj, Uram, sok fokost magyarok kezébe,
Magyarok kezéből ellenség fejébe.

Nagy erőt karunknak, jobb kedvet magunknak,
Adj, Uram, jobb időt szegény országunknak.

(Sajó Sándor).